

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Mf.I.50.002/2020/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a személyesen eljáró I.rendű felperes neve **(I. rendű felperes címe)** szám alatti lakos I. rendű felperesnek, valamint ... pártfogó ügyvéd **(cím)** által képviselt II.rendű felperes neve **(II. rendű felperes címe)** II. rendű felperesnek, a dr. Juhász Kriszta ügyvéd **(cím)** által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen elmaradt munkabér megfizetése iránt indított perében, a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság **ügyszám** számú ítélete ellen az alperes által 19. sorszámmal előterjesztett fellebbezés folytán tárgyaláson kívül meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperesek keresetét elutasítja.

A bíróság kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 30 975 -30 975 (harmincezer-kilencszázhetvenöt - harmincezer-kilencszázhetvenöt) forint első- és másodfokú perkiöltséget.

A II. rendű felperes pártfogó ügyvédi díjat a II. rendű felperes viseli.

A feljegyzett 12 200 (tizenkettőezer-kettőszáz) forint kereseti és 16 300 (tizenhatezer-háromszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] A felperesek 2019. február 1. napján alkalmi munkára egyszerűsített munkaszerződést kötöttek az alperessel, melyek 2019. február 3-7. közötti időre, gépkocsivezetői munkakör betöltésére szóltak. A felperesek napi alapbérét 8 914 forintban határozták meg, mely az öt munkanap alapján összesen 44 590 forintot tett ki. A felperesek a munkát az Európai Unió területén végezték egy gépjárművel, úgynevezett „négykezes”-ben. Ígéretet kaptak ekkor szóban **alperesi alkalmazott 1től és alperesi alkalmazott 2től** arra is, hogy amennyiben két próbafuvar elvégzése eredményes lesz, úgy határozatlan idejű munkaszerződést is kötnek.
- [2] A 2019. február 7-ei hazaérkezésüket követően a felek újabb alkalmi munkára szóló egyszerűsített munkaszerződést kötöttek 2019. február 10-14. közötti időre szólóan, a fenti feltételekkel.
- [3] Az alperes 2019. február 8. napján elutalta felpereseknek az első munkaszerződés szerinti 44 590 - 44 590 forint munkabérek, valamint a következő munkaszerződéshez kapcsolódóan 40 000 - 40 000 forint munkabérelőleget.
- [4] A fuvarfeladat teljesítését követően az alperes mindkét felperes vonatkozásában előkészítette a határozatlan időre szóló munkaszerződéseket, azokat aláírta és átadta a felperesek részére. Ebben mindkét felperes részére a havi személyi alaptér 149 000 forintban határozta meg azzal, hogy további 12 000 forintban részesülnek, amennyiben a tájékoztatóban szereplő adminisztrációt

elvégzik. A felperesek bár a munkaszerződéseket nem írták alá, de az alperes 2019. február 15-én bejelentési kötelezettségének eleget tett, míg a felperesek elkezdték a következő fuvarfeladat teljesítését, amiből február 17-én érkeztek haza. A munkaszerződéseket ekkor sem írták alá és a továbbiakban munkavégzésre - az alperes felszólítása ellenére - nem jelentkeztek.

- [5] Az alperes a munkaszerződések és a ledolgozott munkanapok alapján elkészítette a felperesek februári bérjegyzékét. Ebben az I. rendű felperesnek bruttó bérként 8 809 forintot, külföldi napidíjként 47 708 forintot, összes járandóságként 56 517 forintot rögzített, melyből a kifizetendő összeg 53 567 forint volt. A II. rendű felperes esetében a bruttó bér 12 888 forintban, a külföldi napidíj 47 708 forintban, az összes járandóság 60 596 forintban, a kifizethető összeg pedig 53 450 Ft-ban került megállapításra. Ezeket az összegeket az alperes ekkor nem fizette ki a felpereseknek, és március hónapra - a munkavégzés hiányára tekintettel - munkabért nem számfejtett. 2019. március 28. napjával az alperes a felpereseket kijelentette, kiállította az adóigazolásokat, mely szerint a munkaviszony 2019. február 15 - március 28-ig állt fenn, és az egészségügyi kiskönyvvvel együtt azt elküldte a felperesek részére.
- [6] Az alperes 2019. október 29. napján az I. rendű felperes részére elutalt 58 157 forintot, mely magában foglalta a második egyszerűsített munkaszerződésből fennmaradt 4 590 forintot, valamint a februári 53 567 forintot, míg a II. rendű felperesnek 58 040 Ft-ot, mely szintén tartalmazta a második egyszerűsített munkaszerződésből fennmaradt 4 590 forintot, valamint a részére február hónapra járó 53 450 forintot.
- [7] A felperesek keresetükben állították, hogy az alperessel az írásbeli egyszerűsített munkaszerződések mellett szóbeli megállapodást kötöttek, melyben fuvaronként és személyenként nettó 80 000 forintban állapodtak meg, és ezt tekintették érvényesnek. Állításuk szerint az alperes az első szerződés alatt teljesített egy fuvar alapján megfizette részükre a 80 000 - 80 000 forint munkabéreket, és tekintettel arra, hogy a 2019. február 10-17. közötti időben két fuvar teljesítettek, arra 160 000 - 160 000 forint megfizetésére tartottak igényt. Vitatták a határozatlan időre szóló munkaszerződés érvényességét, tekintettel arra, hogy azt ők alá nem írták, a munkáltató azt indulás előtt nem adta oda részükre. Az alperes 2019. október 29-ei teljesítése alapján a módosított kereseti kérelmükben az I. rendű felperes 101 843 forint, a II. rendű felperes 101 960 forint nettó munkabér megfizetésére kérte kötelezni az alperest.
- [8] Az alperes az írásbeli munkaszerződések és az igazolt kifizetések alapján a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben való marasztalását kérte.
- [9] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 101 843 forint, a II. rendű felperesnek 101 960 forint elmaradt munkabért. Megállapította, hogy a felperesek 100 %-ban pernyertesek, míg az alperes 100 %-ban peresztes, így a II. rendű felperes pártfogó ügyvédi díját 100 %-ban az alperes viseli. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására 12 700 forint eljárási illetéket.
- [10] Megállapította, hogy az alperes az első héten teljesített fuvarfeladat alapján a felpereseknek 80 000 - 80 000 forint nettó munkabért utalt, így a felperesek által hivatkozott, **alperesi alkalmazott** 2el kötött szóbeli megállapodást tartotta tényként elfogadhatónak. Tekintettel arra, hogy a második héten teljesített két fuvarfeladatra az alperes csak nettó 58 157 forint és 58 040 forint munkabért utalt (késedelmesen), így a részükre járó 160 000 - 160 000 forintból még fennmaradó 101 843 forint és 101 960 forint munkabér megilleti a felpereseket.

- [11] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereset elutasítását és az első- másodfokú eljárásban felmerült perköltsége megfizetésére kérte a felperesek kötelezését.
- [12] Hivatkozott arra, hogy nem helytálló az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint a felpereseket a harmadik fuvar alatt is egyszerűsített munkaviszonyban foglalkoztatta az alperes, ezt ugyanis csak a felperesek nyilatkozatára alapozta az okirati bizonyítékok, azaz az alperes által aláírt munkaszerződések, bérjegyzékek és kilépési dokumentumokkal szemben. Igazolta, hogy a munkaszerződések és az egyszerűsített munkaszerződések alapján a felpereseknek járó ki nem fizetett munkabérelemeket kifizette. Álláspontja szerint a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy fuvaronként és személyenként nettó 80 000 forint munkabérben állapodtak meg az alperessel, azonban ennek nem tettek eleget, az elsőfokú bíróság bizonyítékok helyett mindössze a felperesek nyilatkozatára alapozta ítéletét, mely a Pp. 267. §-a alapján nem tekinthető bizonyítási eszköznek.
- [13] Kiemelte, hogy okiratellenes és jogszabálysértő az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a felpereseknek személyenként banki utalásokra vonatkozó okiratokkal alátámasztottan nettó 80 000 forint munkabért utalt az alperes, mellyel megsértette a Pp. 267. §-át és a 279. §-át.
- [14] Valótlannak ítélte azt a megállapítását, mely szerint az alperes képviselője a tárgyaláson megerősítette, hogy fuvaronként 80 000 forint összegben állapodtak meg szóban és az sem került tisztázásra, hogy nettó vagy bruttó összeg az állítólagosan fizetendő összeg. **alperesi alkalmazott 2** és **alperesi alkalmazott 1** emellett nem jogosult munkáltató jogkör gyakorlására és az alperes képviselőjére, így ők a munkaszerződés tartalmára, munkabér körében nyilatkozatot tenni, valamint megállapodást kötni nem jogosultak, arra egyedül képviselő 1 ügyvezető jogosult. Így amennyiben **alperesi alkalmazott 2**nek vagy **alperesi alkalmazott 1**nak lett is volna szóbeli ígérete, az az Mt. 20. § (3) bekezdése alapján érvénytelen, hiszen azt az ügyvezető nem hagyta jóvá. A munkaszerződések alapján a felperesek tisztában voltak azzal, hogy ki a munkáltatói jogkör gyakorlására jogosult személy.
- [15] Az I. rendű felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, míg a II. rendű felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyben hagyását kérte, annak helyes indokainál fogva.
- [16] Az ítélet tábla a Pp. 2020. április 1. napjától hatályos 8. § (2) bekezdés b) pontja és a 630. § (11) bekezdése alapján a fellebbezést a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III.31.) Korm. rendelet 29. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.
- [17] Az alperes fellebbezését az ítélet tábla alaposnak találta.
- [18] Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján a tényállást tévesen állapította meg és ez alapján téves jogkövetkeztetésre is jutott.
- [19] A perben okirati bizonyítékok álltak rendelkezésre annak igazolására, hogy a felperesek két alkalommal kötöttek egyszerűsített munkaszerződést az alperessel, melyek 2019. február 3-7-ig és 2019. február 10-14-ig igazoltak alkalmi munkavégzést. Ezt követően ilyen munkaszerződést nem írtak alá és semmi nem is igazolta azt, hogy a 2019. február 14-17. közötti időre is egyszerűsített foglalkoztatásra irányuló megállapodásuk lett volna. Rendelkezésre állt ugyanakkor az a határozatlan időre szóló munkaszerződés, amit a felperesek nem írtak alá, de a birtokukban volt a munkáltató által aláírt példányban. Az a körülmény, hogy a felperesek azt nem írták alá sem a munkavégzés megkezdése előtt, sem a fuvarfeladat teljesítését követően a munkáltató többszöri

írásbeli felhívása ellenére sem, csak azt eredményezte, hogy a szerződés nem volt érvényes, de az ráutaló magatartásuk alapján létrejött. Amennyiben az írásba foglalt munkaszerződésben foglaltakkal nem értettek volna egyet, lehetőségük lett volna a munkavégzést megtagadni és a fuvarfeladatot nem elvégezni. A létrejött szerződésből következik, hogy az abban foglaltak szerint a felperesek munkát végeztek, amiért - az ellenkező bizonyításig - az ott meghatározott munkabér illeti meg őket.

- [20] Ennek jogszabályi alapját adja az, hogy a munkaviszony a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42.§ (1) bekezdése alapján munkaszerződéssel jön létre, mely alapján a munkavállaló köteles munkát végezni, míg a munkáltató a munkavállalót foglalkoztatni és munkabért fizetni. Az Mt. 44. §-a szerint a munkaszerződést írásba kell foglalni, melynek elmulasztása miatti érvénytelenségre csak a munkavállaló hivatkozhat, de csak a munkába lépést követő 30 napon belül.
- [21] Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre is, hogy a felek szóbeli megállapodása fuvaronként 80 000 forint nettó munkabérről szólt volna, erre ugyanis semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre. Ezt csak a felperesek állították a személyes nyilatkozatukban, mely az alperesi fellebbezésben hivatkozottakkal egyezően bizonyítékként nem vehető figyelembe. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény a 268. §-ban sorolja fel a bizonyítási eszközöket, mely az alperes által helyesen hivatkozottan nem tartalmazza a felek nyilatkozatait. Tévesen értelmezte ezen kívül az elsőfokú bíróság az alperesi képviselő tárgyaláson tett nyilatkozatát is, ugyanis a jegyzőkönyv tartalmából megállapíthatóan olyan nem hangzott el részéről, hogy fuvaronként 80 000 forintos munkabér-vállalása lett volna a munkáltatónak. Köztudomású azonban az a tény, hogy a nemzetközi gépkocsivezetők a munkabéren kívül egyéb juttatásokban részesülnek (pl. a februári fuvar után számított napidíj), mely az egy fuvarra jutó juttatást jelentősen megemeli, így megalapozott lehet az, hogy ezekkel egy fuvarfeladat alapján akár 80 000 forintban is részesülhetnek.
- [22] Az ítéletábra így arra a következtetésre jutott, hogy a felek között az érvénytelen munkaszerződés alapján a munkaviszony létrejött és a felperesek nem bizonyították azt, hogy attól eltérő bérmegállapodást kötöttek volna, különösen nem a munkáltatói jogkör gyakorlójával. Helyesen hivatkozott ebben a körben az alperes arra is, hogy az Mt. 20.§ (1) és (3) bekezdése alapján a munkáltató képviselőtében jognyilatkozat tételére a munkáltatói jogkör gyakorlója jogosult, és amennyiben nem az arra jogosult tette, az érvénytelen, kivéve, ha a jogkör gyakorlója azt utólag jóváhagyta.
- [23] A továbbiakban került sor annak vizsgálatára, hogy a munkáltató eleget tett-e bérfizetési kötelezettségének, mellyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokkal ellentétesen állapította meg azt, hogy az alperes 80 000 forintot utalt a II. rendű felperesnek 2019. február 8. napján. A II. rendű felperes által csatolt bankszámlakivonatból és az alperes által csatolt banki utalások igazolásából egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a II. rendű felperesnek 2019. február 8. napján két alkalommal utalt, egyszer 44 590 forint munkabért, majd 40 000 forint munkabérelőleget, azaz összesen 84 590 forintot és az alperesi banki igazolások szerint ugyanilyen formában, ugyanezeket az összegeket utalta az I. rendű felperesnek is.
- [24] Megállapítható volt a rendelkezésre álló szerződések és banki utalások alapján az is, hogy az egyszerűsített foglalkoztatás idejére járó, a szerződésben rögzített 44 590 forintok kifizetésre kerültek, azt ugyanis levonási, járulékfizetési kötelezettség nem terheli. A munkáltatónak nem kell belőle adóelőleget levonni, sem járulékot fizetni, mindössze az egyszerűsített foglalkoztatásról szóló

2010. évi LXXV. törvény 8. §-a alapján közterhet fizetni. A fentiek alapján a munkavállalót a szerződésben rögzített alapbér teljes egészében megilleti. A második egyszerűsített munkaszerződésből fennmaradt 4590 forintot, a februári határozatlan időre szóló munkaszerződések alapján járó nettó munkabérekkel és napidíjakkal együtt az alperes teljesítette.

- [25] Valamennyi munkáltató utalást egybevetve így az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen és megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy az alperesnek további munkabérfizetési kötelezettsége állna fenn a felperesek irányába, ugyanis a 2019. február 8-ai és október 29-ei utalásaival a szerződések alapján ezen kötelezettségének eleget tett.
- [26] A fentiek alapján az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a felek tényállításait és a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperesek keresetét elutasította.
- [27] Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, az ítéltábla ezért a felpereseket kötelezte az alperesnek az első-, másodfokú eljárásban felmerült költségeinek megfizetésére a Pp. 81-82. §-a alapján. A felperesek az eljárásban egymástól független pertársak voltak, köztük a Pp. 37. § b) pontja alapján célszerű pertársaság volt, így a Pp. 87. § (2) bekezdés alapján a perköltség fizetésére önállóan kötelesek. Az ítéltábla figyelemmel volt arra, hogy az elsőfokú eljárásban a jogi képviselő nélkül eljáró alperes az útiköltsége felszámítását igényelte 21 950 forint összegben, melynek megfizetésére a felperesek a követeléseik arányában, fele-fele összegben (10 975-10 975 forint) tartoznak. A másodfokú eljárásban az alperes a jogi képviselő közreműködésével a megbízási szerződésben igényelt 100 000 forint megfizetésére kérte a felperesek kötelezését Figyelemmel a pertárgyértékre és arra, hogy az alperesi képviselő a perben egy fellebbezést kellett megírjon, az ítéltábla az igényelt perköltséget mérsékelte a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján és azt az (5) bekezdésben írtak szem előtt tartásával felperesenként 20 000 - 20 000 forintban állapította meg. Mindezek alapján az ítéltábla a felpereseket 30 975 - 30 975 forint perköltség megfizetésére kötelezte.
- [28] A perben a feleket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján tárgyi költségfeljegyzési jog kedvezménye illette meg. Az állam által előlegezett elsőfokú 12 700 forint és az alperes által tévesen befizetett 16 304 forint illetéket a pereszes felperesek munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján az állam viseli. Az alperes a Nemzeti Adó és Vámhivaltól a tévesen megfizetett illetéket igényelheti vissza.
- [29] Az ítéltábla a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján állapította meg, hogy a pártfogó ügyvédi díj viselésére a II. rendű felperes köteles.

Debrecen, 2020. május 15.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Tass Edina s.k. előadó bíró,
Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró